

udtalt af Ministeren, paa de væsentligste Punkter tæt opad de Lovforslag, der er vedtaget i Sverige og Norge. Lovforslaget har været behandlet i Landstinget og er dér blevet vedtaget enstemmigt, og jeg udtaler Ønsket om, at det ogsaa maa blive Tilfældet her i Tinget.

Af Forhandlingerne i Landstinget fremgaar det, at der paa enkelte Punkter har været Ønsker fremme om visse Ændringer, men Resultatet er dog blevet, at man har givet Afkald paa disse Særønsker, idet man har erkendt det store Fremskridt, der ligger i Loven med Hensyn til meget vigtige Spørgsmaal. Man har da ogsaa ved at give Afkald paa disse Særønsker tilkendegivet sin Villie til ikke at ville lægge Lovforslaget Hindringer i Vejen paa dets Gang gennem Rigsdagen. Det er vel ogsaa muligt, at der i dette høje Ting kan være Særønsker, men det er at ønske, at disse maa vige for Bestræbelsen for at føre Lovforslaget igennem i den Skikkelse, hvori det nu foreligger.

Efter den højtærede Ministers Omtale af Forslaget kan jeg indskrænke mig til ganske faa Bemærkninger. Jeg vil gerne gøre en Bemærkning med Hensyn til Lovforslagets § 3. Det viser sig, at i Landstinget var man ikke helt enig om Affattelsen af denne § 3, hvori det hedder, at en fremmed Kvinde, som gifter sig med en Mand, der har dansk Indfødsret, erhverver ved Ægteskabet — altsaa lige straks — Indfødsret. Hun erhverver altsaa straks de Rettigheder, som er forbundet med at have Indfødsret her i Landet, saasom Valgret, Valgbarhed, Ret til at søge Embeder og forskelligt andet. Men hertil er at bemærke, at saaledes har det jo været her i Landet hidtil, og det er da ogsaa min Opfattelse, at det bør man ikke fravige. I Sveriges Lov om Indfødsret har man samme Bestemmelse. Den samme Bestemmelse findes ganske vist ogsaa i den norske Lov, der blev vedtaget den 8. August 1924, men dér er i andre norske Love Bestemmelser, som noget afsvækker dette, idet man dér skal have haft Bopæl i 5 Aar, saa vidt jeg ved, for at opnaa de Rettigheder, som følger med at have fuld Indfødsret. Det forekommer mig, at Ministeren har fuldstændig Ret i, at man ikke

bør fravige det humane Synspunkt, der hidtil har været gældende i Danmark, og som altsaa ogsaa nu er gennemført i Sverige.

Jeg hilser med stor Tilfredshed en Bestemmelse i § 8, hvorefter den Uret ophæves, at danske Kvinder ved at gifte sig med en Mand, der ikke har dansk Indfødsret, derved har tabt sin danske Indfødsret, hvorved de Rettigheder, hun hidtil har haft, er mistet. Der er noget urimeligt i, at en dansk Kvinde, der gifter sig med en Mand, der er kommet her til Danmark og har bosat sig her, og som vedbliver at være her i Landet, har boet her hele sit Liv og har sin Familie her, som Følge af dette Ægteskab skal miste sin Indfødsret, alle sine borgerlige Rettigheder her i Landet.

Jeg har en Henstilling til den højtærede Minister med Hensyn til den Maade, hvorpaa Administrationen kræver de Betingelser opfyldt, som stilles paa nærværende Tid, naar der søges om Indfødsret. Det at faa Indfødsret her i Danmark lige saavel som i andre Lande kræver, at den paagældende skal skaffe en uhyre Mængde forskellige Attester. Der skal fremskaffes Opholdsattester, der skal fremskaffes Attester fra alle de Steder, hvor man har været, om, at man ikke har faaet Fattighjælp, og det er der jo ikke noget at sige til, det kan vel ikke være anderledes. Der skal ogsaa fremskaffes Vandelsattester fra alle de Steder, hvor man har været, og om dette sidste vil jeg gerne sige et Par Ord.

Jeg har dels selv haft noget med mange saadanne Tilfælde at gøre, og jeg har dels faaet Meddelelse derom fra andre, og det viser sig, at der er Tilfælde, hvor man har skullet skaffe op til 15—16 Vandelsattester. Tænk nu, hvad det vil sige, at en Mand, som har boet her i Landet maaske en Snes Aar paa 15—16 forskellige Steder, fra hvert af disse Steder skal skaffe sig Vandelsattest for at have været et hæderligt Menneske. Men dertil kommer, at hvad der staar i disse Attester, skal bevidnes af 2 troværdige Mænd, og disse skal oven i Købet have Stempel af det stedlige Politi for virkelig at være troværdige Mennesker, som Politiet intet har at erindre imod. Er det ikke urimeligt at